

Zrettesættelse." Jeg kan ikke sige Andet, end at kan det gaa an, maa man fra et juridisk Synspunkt være glad ved denne Forandring, idet denne Udgang til at faae Sagen afgjort ved Lovmaal og Dom er Noget, som man naturligvis helst maa ønske saa vidt som muligt. Naar man ikke overhovedet kan undvære Udgangen til at straffe uden Dom i de militære Stater, saa skjønner jeg ikke rettere, end at det er ønskeligt at holde den indenfor de snevrest mulige Grændser. Jeg vil derfor ogsaa med Glæde fastholde den Forandring der er sket, at Manden nu ikke faar forhøjet Straf, fordi han henvender sig til Krigsretten for at faae dens Afgjørelse. Den Bestemmelse i Parolbefaling af 1812 vil jeg for mit Vedkommende ikke stemme for, naar jeg paa nogen Maade kunde undgaa det, og en Forandring i det foreliggende Lovforslag i den Retning vil jeg saameget som muligt stemme mod. Hvad iøvrigt Indholdet af Forslaget angaar, saa vil jeg blot bemærke, at de enkelte Forandringer, der ere foregaaede, skal jeg ikke her komme ind paa, idet jeg forudsætter, at de ville blive Gjenstand for nærmere Overveielse i Thinget, men saavidt jeg har kunnet sætte mig ind i det, saa tror jeg ikke, at der er noget Punkt, hvor jeg fra et juridisk Synspunkt vilde anse en Forandring for nødvendig, idet jeg havde her den Forvisning af Hensyn til de Mænd, der have bearbejdet, revideret og behandlet dette Forslag, at det er et godt Forslag, og jeg heller ikke, saavidt jeg har kunnet se — jeg tilføjer, at jeg har kunnet betragte det fra et almindeligt juridisk Synspunkt, da jeg ikke har nogen særlig militær Fagkundskab — at der var saadanne Bestemmelser, som jeg for mit Vedkommende ikke kunde gaa ind paa. Jeg tilføjer, at her kommer den Betragtning frem, som jeg begyndte med, og som jeg ogsaa slutter med, at jeg anser mig for forpligtet til at vise den yderste Resignation for, hvis det er muligt at slippe for de Straffe, som jeg ikke synes om, navnlig denne Krumslutningsstraf, der jo anvendes i et, saavidt jeg har kunnet skjønne, meget betydeligt Omfang; vi bør da gjøre, hvad der er muligt for os for at slippe for de alige Straffe. — Med Hensyn til de Forandringer, der bleve antyede af de høitærede Ministre, forekommer det mig, at der var afskillige af dem, som jeg ikke skjønner være saa afgjørende, at der af den Grund var Aaledning til at foretage Forandringer; det er jo imidlertid et Spørgsmaal, som kan blive Gjenstand for nærmere Overveielse. Der er kun et eneste Punkt, jeg vil henlede Opmærksomheden paa; jeg ser nemlig ikke rigtig, hvorledes Forholdet er med Hensyn til Bestillingsfortabelse for de Sekondlieutenanters Vedkommende, som ikke selv have meldt sig til Tjeneste, men derimod ere tagne til Tjeneste, idet de jo kunne tages til Tjeneste efter den nye Hærløvs. Det forekommer mig, at der er en Mulighed for

at idømme dem Bestillingsfortabelse, men det synes jeg ikke er nogen egentlig passende Straf for en Mand, som man selv har taget og tvunget til at overtage en Bestilling. Hvorledes kan det blive en Straf for ham, naar han kun med den allerstørste Modvillie har overtaget Bestillingen, og man nu dømmer ham fra den? Det kan let blive til et Gode istedetfor et Onde. Dette er imidlertid et Punkt, som kan blive Gjenstand for nærmere Overveielse og Forhandling, idet jeg ikke anser det for at være af en saadan Betydning, at denne store og betydningsfulde Reforms Gjennemførelse derfor skulde udsættes. Jeg slutter med det Haab, at de 40 Mands Arbejde, der nu ere anvendte paa denne Sag, endelig engang maatte bære en Frugt, som var til Gavn for Hæren og derigjennem til Glæde for hele Samfundet.

Saffner: Uagtet jeg nærer en overordentlig varm Interesse for en Reform paa dette Omraade — og jeg tror, at jeg i Gjærning har vist, at jeg er i Besiddelse af en saadan — saa var det dog egentlig min Bestemmelse ikke at tage Ordet ved Behandlingen af dette Lovforslag her i Thinget. Der var forskellige Grunde, som foranledigede mig til at stille mig foreløbig saaledes. Imidlertid have Forhandlingerne idag bragt mig til at forandre min Bestemmelse; jeg tror, at jeg skylder Sagen, og jeg tør ogsaa sige mig selv, at fremkomme med nogle Bemærkninger ved denne Lovforslagets 1ste Behandling. Jeg skal stræbe efter at fatte mig i den størst mulige Kortshed, og jeg kan saameget lettere gjøre det, som den høitærede Marineminister har omtalt den væsentligste Del af det, jeg kunde have meddelt om dette Lovforslags Gang gjennem Rigsdagen. Den ærede Landssthingsmand, som nu satte sig, udtalte som sin Anskuelse, at ved Bestemmelsen af dette Lovforslag skulde man ikke gaa ud fra en Sammenligning mellem dette Lovforslag og de tidligere fremlagte Regjeringslovsforslag, men man skulde sætte sig paa det Standpunkt, som Landsthinget havde indtaget, da det behandlede Loven i Sessjonen 1871—72. Det var ogsaa fra dette Standpunkt, at det ærede Medlem lod sine Betragtninger udgaa, men det forekom mig, at han efterhaanden kom til at tilraade, at alle eller de fleste af de vigtige Bestemmelser, som Landsthinget dengang havde fastholdt, kunde man nu fravige. Det vil imidlertid vistnok findes naturligt, at, naar jeg skal anfille Sammenligninger mellem dette Forslag og et andet, eller mellem de Stillinger, som ere indtagne overfor tidligere indbragte Forslag og overfor dette, anstiller jeg Sammenligningen med det af mig i sin Tid indbragte Regjeringsforslag og den Stilling, jeg tidligere har indtaget. Som af den høitærede Marineminister udtalt, blev jo et Forslag til en samlet Straffelov for Krigsmagten indbragt af